

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/117/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217226189
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7217226189.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Moniky Géciovej, PhD., v spore žalobcu Poštová banka, a.s., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zast. Advokátska kancelária RELEVANS, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8E, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému Z. H., P. XX.X.XXXX, X. Y. P. A. XX, U., o zaplatenie 5 000 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II, č. k. 11Csp/338/2017-47 z 23. mája 2018

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí často žaloby a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5 000 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 1.11.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu.

2. Vychádzal z toho, že súd uznesením č.k. 11Csp/338/2017-30 zo 16.2.2018 vyzval žalovaného, aby sa v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia písomne vyjadril k uplatnenému nároku žalobcu. Spolu s predmetným uznesením súd doručoval žalovanému aj žalobu s prílohami. Žalovanému boli tieto písomnosti doručené do vlastných rúk 21.2.2018. Žalovaný sa k podanej žalobe žiadnym spôsobom nevyjadril. Právny zástupca žalobcu elektronickým podaním zo dňa 15.3.2018 oznámil súdu, že súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. Na nariadenom pojednávaní sa nezúčastnil, svoju neúčast' už následne žiadnym spôsobom neospravedlnil a ani nepožiadal súd o odročenie pojednávania.

3. Vychádzal z toho, že z predložených listinných dôkazov vyplýva, že žalobca si uplatňoval voči žalovanému nároky vzniknuté z uzavretej Zmluvy o úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 7.4.2014 (ďalej len „zmluva“). Podľa výpisu z obchodného registra, žalobca, spoločnosť Poštová banka, a.s., má v predmete činnosti okrem iného aj poskytovanie úverov, je teda dodávateľom a veriteľom podľa zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy ako aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko túto činnosť vykonáva v rámci svojho podnikania. Žalovaný zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Ak ide potom o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, ide o vzťah spotrebiteľský zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý sa riadi ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch a vzťahy, ktoré v ňom upravené nie sú, sa riadia zákonnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Z predloženej zmluvy je evidentné, že ide o tzv. typovú zmluvu, teda zmluvu, vrátane jej všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú vopred pripravené. Sú pripravené žalobcom bez účasti druhej strany, teda spotrebiteľa, pre vopred neurčený široký okruh spotrebiteľov, pričom spotrebiteľ nemá právo zásadným spôsobom do nej zasahovať a prípadne meniť jej podmienky, okrem výšky úveru, prípadne výšky splátok a doby splatnosti. Ide o formulár zmluvy

s vopred pripravenými podmienkami, v ktorej sa len vyplňajú potrebné údaje. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“). Pri zákonom posudzovaní konkrétneho prípadu súd preto vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. a dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovaným na základe zmluvy uzavretej dňa 7.4.2014 je vzťahom občianskoprávnym a na predmetnú zmluvu sa hľadí ako na typovú spotrebiteľskú zmluvu. Keďže sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., súd najskôr zisťoval, či zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Po jej preskúmaní súd zistil, že zmluva neobsahuje tieto náležitosti: podľa § 9 ods. 2 písm. j) citovaného zákona.

4. Súd teda v naznačenej skutkovej situácii zdôraznil, že zákonným následkom absencie čo i len jednej z náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) je bezúročnosť a bezpoplatkovosť takto poskytnutého spotrebiteľského úveru (§11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.). Navyiac súd sa v bode 38. vyjadril aj v samotnej výške úrokovej sadzby, ktorú považuje za v rozpore s dobrými mravmi. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré žalobca uviedol v žalobe a vo vyjadreniach. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom spočíva na strane sporu. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranami sporu. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistených a vykonaných dôkazov. Žalobca doručoval výzvu na úhradu dlžnej sumy žalovanej dňa 2.2.2015, pričom žalovaný si ju prevzal dňa 6.2.2015. Lehota na úhradu dlžnej sumy stanovená žalobcom v predmetnej výzve bola desať kalendárnych dní, čiže žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu dňom nasledujúcim po uplynutí desiateho dňa, t.j. 16.2.2015. Žalobca si uplatňuje úroky z omeškania od 1.11.2017 a to vo výške 5,25%. Súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že je viazaný návrhom žalobcu a zároveň pri určení zákonnej výšky súd upriamuje žalobcovu pozornosť, že výška základnej úrokovej sadzby ECB k 1.11.2017 bola vo výške 0,00% nie 0,25% ako mylne žalobca uvádza. z tohto dôvodu sú priznané žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 1.11.2017 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd poukazujúc na citované zákonné ustanovenia vo výroku tohto rozsudku rozhodol len o rozsahu nároku úspešného žalobcu na náhradu trov konania. Žalobca bol úspešný pokiaľ ide o žalovanú istinu v rozsahu 100 % (neúspešný bol v časti tvoriacej príslušenstvo hlavného záväzku) a v tomto rozsahu mu súd priznal aj náhradu trov konania. O konkrétnej výške tejto náhrady bude po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením rozhodovať príslušný súdny úradník tunajšieho súdu.

5. V podanom odvolaní navrhol žalobca napadnutý rozsudok zrušiť alebo zmeniť a vyhovieť návrhu, odvolanie podával čiastočne len čo do rozsudku, ktorým súd v prevyšujúcej časti zamietol a v navádzujúcom výroku o náhrade trov konania.

6. Okrem iného v odvolaní uviedol: Európsky súdny dvor v rozsudku zo dňa 12.1.2006 sp.zn. C-361/04, vo veci Claude Ruiz - „Picasso“ uviedol, že: „Priemerný spotrebiteľ vykazuje najvyšší stupeň pozornosti vo chvíli, keď si pripravuje a realizuje svoj výber medzi rôznymi výrobkami dotknutej kategórie“, pričom upozornil na to, že tento model je platný pre všetky výrobky bez ohľadu na druh. Toto tvrdenie vo všeobecnosti môžeme považovať za platné, avšak ak by sme šli viac do hĺbky, predsa len nie je možné obísť skutočnosť, že miera pozornosti priemerného spotrebiteľa je z predmetového hľadiska ovplyvnená druhom tovaru/služby, o ktorú ide. Pozornosť spotrebiteľa závisí aj od povahy a najmä od finančnej hodnoty kupovaného tovaru, či služby, nakoľko priemerný spotrebiteľ si určite dôkladnejšie premyslí kúpu motorového vozidla za niekoľko tisíc eur, ako výrobku nepatrnej hodnoty.

Európske právo stále viac naznačuje, že ďalšia „automatická“ pomoc spotrebiteľom už nie je účelná a pokračovať by sa malo skôr nazeraním na priemerného spotrebiteľa ako schopného urobiť vlastné rozhodnutie ohľadom svojho právneho postavenia v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Súd pravdepodobne jednoduchým prepočtom výšky splátok a ich počtu bez zohľadnenia ďalších skutočností v rozsudku skonštatoval, že výška celkových nákladov spojených s úverom je v zmluve uvedená nesprávne. Výpočet súdu nemožno považovať za správny z viacerých dôvodov, a to nakoľko sa

nevysporiadal ani s obsahom celkových nákladov, ani neprepočítal výšku zmluvného úroku, ktorý je obsiahnutý v celkových nákladoch. Máme za to, že keďže súd neprepočítaval ani zmluvné úroky ani neskúmal obsah celkových nákladov spojených s úverom nedostatočne zisťoval skutkový stav a vyvodil závery, ktoré sú spôsobilé poškodiť žalobcu. Po takomto prepočte by si súd overil správnosť celkovej výšky nákladov uvedenej v Zmluve o úvere. Žalobcovi výpočtový systém neumožňoval rozdeliť jednotlivé splátky na sumy s desatinným miestom, preto automaticky zaokrúhľoval splátky smerom nahor. Z toho dôvodu pri prepočte posledné splátky úveru boli v sume nižšej, prípadne rovnej nule. Pričom prípadne vzniknutý nedoplatok je dlžníkovi vrátený v súlade s bodom 5.4 VOP, podľa ktorého v prípade vzniku peňažného nároku Klienta voči Banke z vysporiadaného Obchodu Banka vyplatí peňažný nárok Klientovi bezhotovostne na Účet, príp. formou šekovej poukážky (formou šekovej poukážky, len ak nárok Klienta prevyšuje sumu 1,- EUR). Vzhľadom na skutočnosť, že súd neskúmal obsah celkových nákladov, v zmysle čoho neprepočítal výšku zmluvných úrokov a nesprávne zistil skutkový stav vo veci výšky celkových nákladov, nesprávne považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd pri určení výšky celkových nákladov uvádza síce sumu 16.275,12 Eur, ktorá by mala byť uvedená v Zmluve o úvere, avšak v Zmluve sme takúto sumu nenašli. V danom je rozsudok založený na svojvôli a zakladá jeho nepreskúmateľnosť, ktorá je inou vadou konania. Žalobca má za to, že údaje uvedené v Zmluve o úvere sú správne, nakoľko zohľadňujú skutočné náklady, ktoré s úverom vznikli, a to v podobe zmluvného úroku. Tento súd vôbec neprepočítaval. Okrem toho výška poslednej splátky bola v sume nižšej, nakoľko interný výpočtový systém neumožňoval rozdelenie splátok na sumy s desatinnými číslami. O výške poslednej splátky je pritom žalovaný včas informovaný.

Súd sa pritom jasne odvoláva na charakteristiku celkových nákladov podľa ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. ale ako dôvod bezúročnosti uvádza absenciu údaje o RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Údaj o celkových nákladoch spojených s úverom pritom nie je náležitosťou zmluvy podľa ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. Celkové náklady spojené s úverom a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, sú pritom dve odlišné informácie.

Zmluvný úrok: Žalobca má za to, že dohodnutá výška zmluvného úroku zodpovedá bežným úrokovým sadzbám. V čase uzatvorenia Zmluvy o úvere zákon nedefinoval hornú hranicu zmluvného úroku, k takejto limitácii dochádzalo až niekoľko mesiacov po uzatvorení Zmluvy o úvere. Pokiaľ RPMN zodpovedá dobrým mravom a zákonným limitom, je dôvodný záver, že aj výška úroku je v súlade s dobrými mravmi. Ročná priemerná miera nákladov totiž v sebe subsumuje náklady spojené s úverom tvorené z prevažnej časti práve zmluvným úrokom.

Pritom RPMN úveru 35,66 % je menej, ako dvojnásobok priemerných RPMN (18,87%) spolu vo výške 37,74 %. V súčasnosti právna úprava limituje odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať a to práve v zmysle ust. § 1a ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z. dvojnásobkom RPMN pri obdobnom úvere ročne. Keďže RPMN subsumuje všetky náklady spojené s úverom, ako vyplýva z ust. § 1 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z. v platnom znení, t.j. úrok, poplatky a akékoľvek iné odplátne plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov, je dôvodný záver, že zmluvný úrok bol dojednaný vo výške, ktorá sa pohybuje v hraniciach primeranosti. Pokiaľ totiž RPMN obsahuje nie len zmluvný úrok, ale aj iné náklady a spolu s nimi je v zákonnej hranici, je dôvodné dedukovať, že zmluvný úrok tvoriaci prevažnú časť RPMN je taktiež v zákonnej limitácii primeranosti. Nemožno ho tak automaticky klasifikovať ako neprijateľný či odporujúci dobrým mravom. Súčasne je zřejmé, že v zmysle priemerných hodnôt úrokových sadzieb sú splnené všetky kritériá primeranosti úroku žalobcu.

7. Odvolací súd uznesením sp. zn. 5Co/303/2018 z 21.11.2018 vrátil vec súdu prvej inštancie na doplnenie o vyjadrenie žalovaného s tým, že zatiaľ neboli splnené podmienky na vykonanie odvolacieho konania. Ďalej sa mal žalovaný vyjadriť aj k tomu, že nebol na pojednávaní, a to ani žalobca a preto nesprávna je protokolácia súdu prvej inštancie, že sa vyjadрили k dokazovaniu a k právnej stránke veci na pojednávaní, keďže ani jeden zo strán sporu nebol na pojednávaní. V zásade namietala odvolateľka, že RPMN úveru 35,66 % je menej ako dvojnásobok priemerných RPMN spolu vo výške 37,74 % (rozumej 18,87 % x 2). RPMN by mala zodpovedať dobrým mravom a zákonným limitom. Žalobca uviedol v Zmluve o úvere všetky údaje správne. Výška celkových nákladov predstavovala 16.275,12 €, ktorá by mala byť uvedená v Zmluve o úvere, avšak v zmluve žalobca takú sumu nenašiel, absencia údajov o RPMN a celkovej čiastky nemôže znamenať bezúročnosť úveru.

8. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok (§ 385 ods. 1 CSP - na prejednanie odvolania nie je treba nariadiť pojednávanie, ak sa zrušuje rozsudok), prejednal odvolanie v

rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a zistil, že rozsudok nemožno udržať vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako aj v nadväzujúcom výroku o trovách konania a preto ho podľa § 389 CSP zrušil.

9. Súd, ak zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu a vec čiastočne nesprávne právne posúdil, keďže predčasne zamietol žalobu a čiastočne odvolanie žalobcu je opodstatnené.

10. Súd prvej inštancie bez prepočítania a bez preskúmania obsahu celkových nákladov, pričom neskúmal ani bonitu klienta, t.j. žalovaného, vyslovil záver, ktorý môžu byť spôsobilý privodiť zmenu právneho posúdenia.

11. Aj keď súd aplikoval správnu právnu normu, t.j. § 10, § 11 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z., lebo považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bezpoplatkov, nevysvetlil, že aj pri tzv. typovej zmluve, ktorá obsahuje všeobecné obchodné podmienky, možno zásadne priznať aj úroky z omeškania, pretože závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1M Cdo/1/2009 zo dňa 31.7.2009 sú už prekonané po zmene právnej úpravy. Pri výške dohodnutého úroku z úveru, ktorý činil za obdobie 120 mesiacov pri sume 5 000 € - 30,9% ročne a takáto výška je uvedená v zmluve, s touto výškou podľa ustálenej súdnej praxe nie je možné spájať neplatnosť zmluvy a dohody o úrokoch z úveru. Boli preukázané vo veci odvolacie dôvody, lebo v dôsledku nepreskúmateľnosti rozsudku súd žalobcovi odňal možnosť konať a porušil aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

12. Je nepreskúmateľný rozsudok podľa názoru odvolacieho súdu v časti, či dohoda o úroku je v zmysle § 39 OZ v rozpore s dobrými mravmi alebo je aj zároveň neprijateľnou zmluvnou podmienkou a s poukazom na dôkaznú situáciu však toto má doložiť a všetky dôkazy mala predložiť žalobkyňa do vyhlásenia rozsudku, samozrejme čo nesplnila, nepreskúmateľnosť rozsudku znamená, že argumentačne nevysvetlil súd prvej inštancie, či v zmluve aj dohodnutá odmena za poskytnutie úveru a ďalšie poplatky z čerpaného úveru pri neprimeranom dlhom období splácania úveru by mali prinášať veriteľovi neprimerané majetkové zvýhodnenie ako aj neprimeraná miera nákladov alebo neprimeraná úroková miera.

Podľa § 367 ods.3 CSP vyhovujúci (I. výrok) rozsudku nadobudol právoplatnosť a nebol preskúmaný.

13. Po vrátení veci súd prvej inštancie po zistení, aké dôkazy navrhuje žalobca a žalovaný, tieto dôkazy vykoná a porovná výšku úveru s povinnosťou žalovaného zaplatiť úver aj s poplatkami, doba splatnosti úveru nemôže byť neprimeraná, ak ide o splatnosť úveru povedzme poskytnutého vo výške 5 000 € s dobou splácania na 9 rokov.

14. Keďže súd prvej inštancie rozhodol na základe nepreskúmateľných dôvodov v rozsudku, nezákonne rozhodol aj vo výroku o náhrade trov konania, odvolací súd tento rozsudok v napadnutej časti so zreteľom na § 389 ods.1 písm.a/, b/ CSP v spojení s § 389 ods.2 a § 391 ods.1, 2 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej

otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.